

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 43.

24de oktober 1897.

23de aarg.

Kom skal du smage!

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. 3 pakker til en adresse paa over 5 ekspir. ledeses det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erpedittionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkomnende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Georg, den lille guldgraver.

(Fortsættelse.)

an tog noget mad og et uldteppe med, slyngede sit gevær over skulderen, raabte paa hunden og vandrede saa afsted i den øde egn bort fra sine kjære for om muligt at bringe dem hjælp i deres fortvilede stilling.

2det kapitel.

Moderen følte sig usigelig tung om hjertet, da hun saa gutten forsvinde mellem træerne. Ja ogsaa faderen følte sig mindre vel tilmode. Han kjendte alle de besværligheder, som vilde møde den skjære gut, selv om alt gik godt. Og hvis en ulykke skulde hænde ham, uden at nogen var i nærheden og kunde hjælpe? Men det fik staa i Guds haand. Han vidste ingen anden udvei. Og tanken paa, at ikke en spurv falder til jorden, ikke et haar krummes paa vort hoved uden hans vilje, gjorde ham mere rolig. Dette var jo den eneste maade, hvorpaa muligens hans kjære hustru og lille barns liv kunde reddes.

Georg styndte sig imidlertid raadt afsted. Han kjendte, hvorledes hans hjerte bankede, da han ikke længere kunde se sine; men snart følte han sig opmandet ved den stolte bevidsthed om, at han for første gang i sit liv blev behandlet som en mand, og at han for første gang skulde handle selv. Hans far havde sendt ham for at skaffe hjælp. Den tillid faderen havde vist ham, gav ham frimodighed.

Want som han var til at færdes i skoven, fra han var ganske liden, saldt det ham ikke vanskeligt at finde frem i den vestlige retning, skjønt den lille elv gjorde en mængde slyngninger. Han lagde hele tiden nøie merke til landskabet og skar ogsaa nu og da merker i enkelte træer for lettere at finde frem med vognen, naar han kånste senere atter skulde komme til at rejse saame vei med denne. Paa forskellige maader satte han merker ved stemme,

vanskelige steder, som maatte undgaaes, eller steder, hvor der vilde være let at komme frem.

Det var undertiden ikke saa greit for ham at finde frem i den ofte dybe sne, og mere end en gang stansede han og lyttede, da han syntes at høre menneskelige stemmer eller østehug. Hans hjerte kunde ved saadanne leiligheder bante voldsomt af bevægelse og spænding; men gang paa gang forstod han, at han havde taget fejl, og at han blot havde hørt en gren falde ned, en fugl skrige, eller en haffespets ensformig haffen mod en træstamme.

Efter som han kom længere ned, blev sneen mindre, og da han tilsidst naaede frem til en temmelig dyb dal, dækkede blot et ganske tyndt snelag marken.

Denne dal gik i en mere sydlig retning, og han var derfor i tvil, om han skulde følge den. Snart blev den ogsaa saa ureisom, at han ikke kunde forstaa, hvorledes vognen skulde kunne komme frem der. Længere oppe havde det været vanskeligt nok; men her syntes det at blive mere og mere umuligt. Da han havde gaaet endnu et stykke, blev det endnu værre; elven brusede ned mellem tredive fod høie, steile klipper.

Han gik et stykke tilbage, men blev derpaa en stund staaende raadløs, støttet mod sit gevær. Han vidste ikke, hvad han skulde gjøre. Solen vilde snart gaa ned. Skulde han søge at trænge videre ned i dalen, som sandsynligvis vilde bringe ham ned til blidere egne? Men hvad sikkerhed havde han for, at han der lettest vilde træffe mennsker?

Hektor sprang imidlertid omkring og lugtede og snusede overalt; paa et par steder havde den strabet væk sneen. Spor af forskellige dyr var at se i sneen. Georg havde blandt andet flere gange seet ræve- og ulvespor og en enkelt gang ogsaa spor efter en bjørns vældige labber.

Han lagde ikke stort merke til hunden, men stod bare og grundede over, hvilken retning han skulde tage. Til sidst besluttede han sig til at gaa over fjeldene mod vest. Han kunde jo ikke vide, om han vilde komme til at gjøre en stor omvei, hvis han fulgte den trange dal mod syd. Med et suk slæng han geværet over skulderen og raabte paa hunden. Men Hektor vilde ikke følge med. Den holdt paa at strabe og snuse meget ivrig et stykke borte. Georg fik lyst til at se, hvad det kunde være, og gik hen til den.

Han saa da, at hunden havde opdaget et gammelt ildsted, som maakte først i den sidste nat var bleven dækket af nysne. Her havde

der været menneffer. Og da Georg nærmere undersøgte jordbunden, mente han under det tynde sneedække at opdage hjulspor. Han hjerneede hurtigt sneen, og han havde ikke taget fejl. Her havde en vogn kjørt, og den maatte paa en eller anden maade have taget veien ned gennem dalen; thi opover fjeldet var det ialfald umuligt at komme med en vogn. Men hvor mange dage var det, siden den havde været her? Hvorledes det nu end var, mente han, at han snart vilde kunne finde hjælp, naar han fulgte efter den. Som følge deraf bestemte han sig til alligevel at tage veien ned i dalen.

Det var imidlertid ikke muligt at komme langt den dag. Det var allerede blevet temmelig mørkt. At ligge ude om natten var han vant til, saa ikke det voldte ham mange bekymringer. Han fik tændt op en ild, og et stykke kjød, lidt brød og en kop kaffe smagte han aldeles udmerket. Derpaa tullede han sig ind i sit tynde uldteppe og lagde sig til at sove ved baalet med den tro Hektor ved sin side.

Det var ikke egentlig noget blødt leie. Til hovedpude havde han saaledes ikke andet end lidt sammenstrabet mos. Men han var træt og sovneede snart.

Midt paa natten vaagnede han pludselig. Han havde en ubestemt følelse af, at der var nogen som trak og drog i ham. Han aabnede øinene uden straks at røre paa sig. Baalet var nedbrændt. Og det var ikke stjernerklar himmel som om aftenen. Mørke styer dækkede himmelen, og det var hælgmørkt omkring ham. Hunden laa sammenrullet mellem ham og ildstedet og sov. Han mente, at han havde drømt, og vilde atter luffe øinene, da han merkede, at nogen bag ham ligesom nappede i mosen under hans hoved.

Han blev fremdeles liggende urørlig og greb blot sagte med den højere haand om geværet, som han havde liggende ved siden af sig. — Da nappede det igjen. Denne gang var det saa tydelig, at han ikke kunde drømme. Han greb geværet og styrkede som et lyn op. Men han kunde ikke se andet end en mørk gjenstand, som for henover sneen og forsvandt mellem nogle buske.

Nu var ogsaa Hektor vaagnet og styrkede henimod bustene, hvor straks efter korte hyl eller pib viste, at den havde faaet fat paa den natlige gæst, af hvad sort nu denne end maatte være.

Men dermed var ikke sagen tilende. Thi med en gang var det, som om der blev liv i hele skoven; det begyndte at røre sig rundt om

i bustene, og fra alle kanter hørtes en eien-dommelig gøsen, piben og hysten. Og i næste øieblik kom Hektor, forfulgt af en mørk masse, flygtende tilbage til sin herre.

Georg betænkte sig ikke længe. Det var jo umuligt at sigte i mørket; men han løftede alligevel sit gevær og fyrede paa lykke og fromme. Skuddet gjenløb mellem fjeldene. Og derpaa blev det dødsstille. Angriberne var ligesom sunkne ned i jorden med en gang.

Georg fik atter i hast tændt baalet og ladebe derefter paany sit gevær. Hektor stod knurrende ved siden af ham.

„Nu hvad er dette for noget?“ spurgte Georg den. „Maatte du tage benene fat, min kjære Hektor?“

„Bov — bov — bov —“ gjøede hunden til svar.

„Ja, det hjælper lidet at skjænde. Men lad dem bare komme igjen, saa skal vi nok tage imod dem.“

Den unge gut blev endnu en stund staaende færdig med bøssen. Ingen lyd var at høre uden vindens susen i træerne men himmelen syntes stadig at blive mørkere og mørkere.

Veiret havde forandret sig, saaledes som saa ofte sker midt paa natten. Det var blevet varmere, og en mild vind blæste gennem dalen. Georg likte ikke denne veirforandring. Hvorledes skulde det gaa hans kjære, hvis der paany blev uveir? Men desværre det var allfor tydeligt, at man snart kunde vente en ordentlig storm. Jorden lang tid begyndte der at falde en blanding af sne og regn og blæse med stadig større og større voldsomhed.

Georg havde ikke andet at gjøre end saavidt muligt i ly for vinden at holde baalet vedlige og tulle sig saa godt, han kunde, ind i sit uldteppe.

Men slig som uveiret rasede! Det var, som hele naturen var kommen i raseri. Hektor trykkede sig tæt ind til sin herre, mens der ude fra skoven hørtes klagende tuden. Georg antog, at det formodentlig var fra de samme dyr, som han nylig havde været i berøring med. Den unge gut sølte sig alt andet end vel tilmode. Uveiret holdt paa i flere timer, han blev vaad og begyndte at fryse. Og saa tænkte han paa sine forældre. I hvilke frygt svævede de ikke antageligvis i dette øieblik for sin kjære søn!

Endelig begyndte uveiret at lægge sig. Det sneede endnu, men stormen holdt ialfald op, og Georg kunde tænke paa atter at faa det næsten sluknede baal til at flamme op, saa han kunde varme og tørke sig.

Broder og søster.

Gro fottepiges lille ertefrog.

Da morgenen brød frem, saa han til sin stræk, at der maatte være faldt ikke lidet nytne paa høiderne. Hvorledes havde vel hans stakkars forældre det?

Alligevel indgjød dagslyset ham nyt mod og da det nu ogsaa var holdt op at sne og enkelte blaa flekker saaes paa himmelen, kunde han saa tørret sine klæder nogenlunde ved baalet og saa sig lidt mad. Fær smagte et bæger med kaffe ham udmerket; den bragte ligesom ny varme til at strømme igjennem hele hans legeme.

Han gif hen til det sted, hvor han om natten havde affyret sit gevær, men kunde intet opdage. Men da begyndte Hektor pludselig at knurre og derpaa at snuse omkring i sneen henne ved buksene. Tilslidst blev den staaende ved en liden sneftavl og gjø. Georg gif hen og spændte sneen tilside. Han stødte da med foden til et blødt legeme. Det var en af de prærie hundene, som Kalifornien er saa rig paa. Disse dyr har nogen lighed med ulve, men kroppens form og især den temmelig lange bukkede hale minder om ræven. Deres pels er mørk gulgraa. De er udbredte over største delen af det indre Nordamerika og bor en del af aaret i huler, som de graver sig i jorden.

Georg undersøgte dyret for at se, om den havde faaet noget studskaar. Skindet syntes imidlertid ustabt undtaget ved halsen, hvor der var merke efter Hektors tænder. Hektor maatte havde grebet den og dræbt den, inden hele flokken jagede den paa flugt.

Ikke mere end hundrede skridt fra baalet opdagede Georg snart efter spor af en hjort. Sporene var endnu ganske friske. Hjortene var paa denne tid af aaret gode og fede, og Georg, som var ivrig jæger, havde stor lyst til at sette efter den. Han havde ingen overflod af levnetsmidler. Hans brød var blevet aldeles opblødt, og Hektor, som blot havde faaet en del storper, var vist alt andet end mæt. Alligevel maatte han betvinge sin lyst til denne jagt, da den let vilde komme til at tage formegen tid, og desuden haabede han, at han vel vilde komme til at træffe paa noget andet vildt undervejs. Det faldt forresten vanskeligt for ham, at ribe sig væk fra de friske spor, og Hektor blev en stund staaende og forundret se paa sin herre. Først da denne ikke mere vendte sig om, fulgte den langsomt og misfornøiet efter.

Dalen blev efter en stunds forløb bredere, og der voksede siv ved elvebredden. Dette var for Georg et temmelig sikkert tegn paa, at han

nu nærmede sig det flade, lavere land, og at han kanske ikke var langt fra en eller anden slette, hvor han kunde haabe at finde mennesker.

Han vandrede raftt videre. Hans vei gif stadig nedover lange bakkestræter, og han holdt sig saavidt muligt langs den lille elv. Under denne sin vandring opdagede han en frugt der i stor mængde hang paa nogle bukke. Ikke langt fra aalen. Det saa ud som en slags kirsebærrode nedhængende bær, omtrent 6—8 i klafen. Bladene lignede kirsebærblade, og bærene, som han søndertrykkede et af, havde ganske samme slags kjerne som kirsebær. Han vovede imidlertid ikke rigtig at smage paa dem, da han ikke kjendte den kaliforniske frugt og var ræd for, at det kunde være noget giftigt. Men Hektor syntes ikke at være saa angstelig. Keppe merkede den, at dens herre beskæftigede sig med de røde bær, som hang ned overalt, før ogsaa den nærmede sig og begyndte først at lugte paa dem og saa at spise dem. Bærene syntes at smage den; thi den fortærede med begjærlighed det ene efter det andet. Derved fik Georg ogsaa mod; thi dyrene har et sikkert instinkt, og de rører sjelden ved en giftig frugt. Alligevel var det med en vis angstelse, at Georg i begyndelsen spiste af bærene; men da han havde spist en del af dem, mente han, at det vist maatte være en slags sødsure kirsebær. Deilige var de ialfald. Paa andre bukke fandt han modne hasselnødder og lige i nærheden ogsaa en overflod af bringebær, som alt sammen smagte han udmerket. Styrket og opfrisket fortsatte han sin vandring.

Hektor begyndte nu at vise en besynderlig opførelse. Den sprang med løftet hoved og veirede snart til den ene og snart til den anden kant. Et øieblik standsede den, og i det næste satte den atter efter sin herre i raske sprang, knurrende eller under svag gjøn. Georg saa sig om paa alle kanter, men kunde intet mistænkeligt opdage. Det var her ikke saa meget sne, at det paa nogen maade hindrede marschen, men dog saavidt, at ethvert spor vilde være let at se.

Men han kjendte hunden og vidste, at den var for klog til at være urolig uden nogen- som helst grund, og han fortsatte derfor sin vandring noget mere forsigtig end tidligere. En halv times tid senere opdagede han fra en høide en røg længere nebe i dalen.

Der maatte alfsaa være mennesker. Hjertet bankede voldsomt i hans bryst, og han vilde jublende ile afsted, da hunden begyndte at knurre endnu stærkere end før. Georg begyndte som følge deraf at frygte for, at det kanske

var indianere, som han befandt sig i nærheden af. Det indtrykt, han havde faaet af de indianere, de havde truffet paa sin lange reise, var alt andet end godt; han havde lært dem at kjende fra deres sletteste sider, og fortællinger, som medreisende i stille aftenstunder ved leirbaalet havde berettet om overfald af de vilde, dukkede i dette øieblik levende frem i hans minde.

(Fortættets.)

Diana eller Kristus.

Pastor Otto Funck fortæller følgende: Nylig gik jeg gjennem en meget befærdet gade i vor by (Bremen). Paa min vei kom jeg forbi en boghandel, hvis vindu var forsynet med mange billeder. En ung mand stod og stirrede paa et af disse, og det var tydeligt at se, at han var dybt greben. Billedet var ogsaa værd at se paa; det var af engelsk oprindelse; thi underkristen lød: Diana or Christ (Diana eller Kristus) og billedet skulde aabenbart forestille, at det gjaldt et valg mellem djævelen eller Kristus. Maleriet's midtpunkt dannedes af en herlig kvindefikkelse i hvidt klædebon. Hun var aabenbart i en svær kamp. De menester, der omgav hende, lægger den varmeste deltagelse for dagen, men de synes alle at staa paa Dianas side. En tempeltjener, der holder et røgelsekar, opfordrer kvinden til at ofre til gudinden. En vakker ung mand, der omhyggelig elsker jomfruen, hønfsalder hende om at ofre for at at frelse sit liv fra martyrdøden. Hvad der venter hende, hvis hun holder fast ved sin kristentro, fremgaar tydeligt af de væbnede mænd, der utaalmodig venter paa afgjørelsen. — Da den unge mand saa, at jeg ogsaa betragtede billedet, spurgte han bestemt: „Kan De sige mig, hvad dette billede betyder?“ Jeg forklarede ham, at det for den unge romerinde gjaldt om at erklære, om hun vilde tjene de gamle guder eller den Herre Kristus. Jeg forklarede endvidere, at i første tilfælde vilde hun vinde en verden fuld af herlighed og glæde; men i sidste tilfælde var hun sikker paa at lide martyrdøden. I den største ophidselse spurgte nu den unge mand: „Hvad tror De, hun bestemmer sig til?“ — „Det ved jeg ikke“, svarte jeg, „hun kæmper aabenbart med sig selv; men jeg ved, at tusender i hendes sted har valgt Kristus istedenfor afguderne.“ — Paa samme maade som denne kvinde stilles vi ikke over for Diana eller Kristus. Men alle unge stilles paa deres livsvei hyppig overfor

et lignende valg. Du, som læser dette, har været stillet over for valget mellem Gud og afguderne, himlen og verden, eller du vil blive stillet overfor dette valg, inden du aner det. Hvad valgte du? Hvem vil du vælge?

Ved graven.

Nogle af de engelske kirkegaarde er meget smukke. Paa en saadan nydelig kirkegaard stod en dag en mand sammen med sin lille datter ved en aldeles ny grav. Det var en smuk, siden fire aars pige, han havde med sig. Hun snakkede om alt muligt og forstod ikke noget af det, graven fortalte om, ei heller kjendte hun videre til den dybe sorg, der knugede faderen ned over den blomstersmykkede grav. Hans øine syntes at blive endnu mere blændede af taarer, naar han saa paa sin lille, pludrende datter, som just nu havde saa travlt med at fortælle om fuglenes kvinden og om de duftende og spragledede blomster. Han søgte at tykke paa den lille; men hun syntes, at alt, hvad hun saa, var saa smukt, derfor kunde hun ikke tie. Men saa knelede faderen ned ved graven, tog den lille pige i sin arm og sagde: „Margrete, det er mors grav.“ — „Mor“, udbrød den lille angst, „er mor der nede?“ — „Ja, min kjære lille, hun ligger begravet der.“ — „Der nebe! Na far, lad os grave mor op; hun synes vist ikke om at være der.“ Hun lod handling følge paa ord og begyndte at rode i jorden med sine smaa hænder.

Hendes ord fik faderens taarer til at flyde endnu rigeligere. Han dækkede ansigtet med sine hænder forat dølge sin dybe sorg for barnet. Men lidt efter tog han hænderne fra ansigtet og sagde: „Nei, kjære barn, mor er ikke der, det er kun hendes grav; hun er nu hos Jesus. Vi kan ikke grave hende op; Jesus har gjort hende lykkeligere og gladere, end vi kunde; nu maa vi vente, til Jesus siger til os: Kom, far, kom, Margrete!“ saa mødes vi atter med mor.“

Det var trøstefulde ord. Lykkeligt er det menneske, som foran en af sine kjæres grave kan trøste sig selv og sine kjære med haabet om et saligt gjensyn hidset. Mange af mine smaa læsere har ogsaa mistet far eller mor eller en liden kjær bror eller søster. Sid I kunde tro: Jeg har mine kjære hjemme hos Gud, og jeg vil bede Jesus at føre mig hjem til dem, naar han kalder mig herfra.

En prinsesse, som røgte tobak

Det var i aaret 1867. Den østerigiske prinsesse eller erkehertuginde Mathilde var meget glad i at røge cigaretter. Men den, som ikke likte dette, var hendes fader; han fandt det alt andet end passende for sin datter at røge, og naar hun derfor vilde tilfredsstille sin lyst i saa henseende, maatte det ske i al hemmelighed, saa den gamle erkehertug ikke saa det.

Men saa haendte det en dag, da hun havde tændt sin cigaret og i lange drag nød den blaalige røg, at døren gik op, og faderen traadte ind.

I en fart puttede hun den tændte cigaret i lommen og ilede sin fader imøde. Hun vidste, at hun vilde faa en alvorlig irettesættelse, hvis han merkede noget, og gjorde derfor alt muligt for, at faderen ikke skulde opdage, at hun netop havde hengivet sig til den forbudte nydelse. Vinduet stod heldigvis aabent, og erkehertugen merkede intet.

Fader og datter talte sammen i nogle minutter. Hun merkede, at hun begyndte at blive saa hed over hoften lige ved lommen, og forstod, at det var begyndt at brænde i hendes klæder; men hun lod, som intet var paafærde, og fortsatte samtalen med faderen i haab om, at han straks vilde komme til at gaa igjen.

Det var heller ikke længe, han var derinde, men desværre altfor længe for den unge fyrstiinde. Han var neppe kommen ud af døren, før hun vil rive cigaretten ud af lommen. Men det var for sent. Den ulmede ild slog i næste øieblik ud i klare flammer, og efter forgjæves at have forsøgt at slukke den med vandtændens indhold, maatte hun sætte i et fortvivlet strig om hjælp.

Da man kom ind til hende, havde hun allerede tabt bevidstheden. Den ulykkelige prinsesse laa der paa gulvet, indhyllet i flammer, og det var ikke længere muligt at redde hendes liv.

Skulte floder og byer.

I.

„Na, hjære, søde vene dig,“ sagde Alfred, „onkel giv mig en frøne.“ (1 by, 1 elv.)

II.

Jeg er saa lei, Thora; i bukken min har jeg faaet et hul. Lap det da!“ (2 byer.)

A. K.

Firfantgaade.

Alf bogstaverne a a a a b e g u n o o r r r r s skal dannes fire ord, der i ordnet stilling kan læses baade lodret og vandret, nemlig:

1. Et kvindenavn
2. En fiske.
3. Et træ.
4. Et mandnavn.

A. B.

Bogstavgaader.

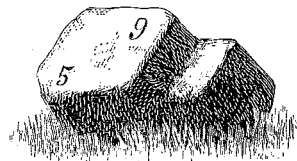
I.

5 8 4 5 6 2 3 9 et land i Europa. 1 2 3 4 5 en fisk. 8 2 7 6 en liden nyttig ting. 9 7 3 en af Israels stammer. 1 2 7 4 5 8 en norff elv. 2 3 8 7 et pigenavn. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 er en dansk ø.

II.

3 2 7 4 et mandnavn. 5 7 6 er et 5 2 3. — 4 5 2 2 3 er et metal. 1 2 7 et hjært navn. 4 2 1 5 kan være baade jød og sur. 1 2 3 4 5 6 7 er en dansk ø.

Billedgaade.

Tomas Nafsen.

Opløsning paa gaader. i no. 41.

Bogstavgaade: Haalogaland.

Billedgaade: Glem ei timetabellen.